

ο φίλος του παιδιού

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ (Έγκρ. 9)24-1-51)

Διευθυντής: ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Η εικόνα του ξενοφύλου
είναι από το παραμύθι
«Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΗΝ
ΠΕΤΡΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ», που
δημοσιεύεται στη σελ. 77

(Σχέδιο: ΑΝΤ. ΘΕΟΦΙΛΙΔΟΥ)

Τραπέζι, γιατί η καρδιά σου είναι
φτιαγμένη από πέτρα, είπε η γυναίκα
στον άρξοντα.

Ο "ΑΧΡΗΣΤΟΣ" ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΕΙΣΑΙ ένας άχρηστος. 'Ακούς; "Ενας ά - χρη - στος, τον μάλωνε όλη την ώρα η μητέρα του τον Γιαννάκη. "Όταν πιάς να δοσκήσεις τις αγελάδες ξεχνιέσαι και παρατάς τα ζώα όπου τύχει. Διώχνεις τις κόττες από τις φωλιές τους όταν είναι να γεννήσουν κι' αντί γι' αυγά βρίσκεις στο κοτέτσι μονάχα άχυρα. Τεμπελιάζεις από το πρωί ως το βράδυ. "Η μόνη δουλειά που ξέρεις καλά είναι να ξεπλύνεις στα λειβάδια ή να σκαρφαλώσεις στα βουνά. "Έχεις καταντήσει σωστός μπλάς, τ' ξέρεις; Είσαι και θα μείνεις σ' όλη σου τη ζωή ένας...

"Αχρηστος. Δεν χρειάζοταν ν' αποτελειώση το λόγο της η μητέρα του, γιά να καταλάβη ο Γιαννάκης τί ήθελε να πη. Τό ήξερε πιά το παράνομά του: ο Γιαννάκης ο "άχρηστος". Αυτά τα όχτώ γραμματάκια που τό αποτελούσαν έμοιαζαν σαν όχτώ λουρίδες καμουτσιού που τον καίγαν. Θεέ μου! Μά ήταν τόσο όμορφα τα λειβάδια, τόσο όμορφες οι βουνοπλαγιές. Δεν θάπρεπε να είναι τόσο άσχημοι μαζί του...

— Γιατί δεν θές να γίνης ένας χρήσιμος τον μάλωνε κάθε τόσο. "Ίδια τον κατσάδιαζε κι' ο πατέρας του. Συχνά - πυκνά τον έπαιρνε και τον κάθιζε αντίκρυ του, άναβε και την πίπα του — μιá παράξενη πίπα που τού είχε φέρει κάποιος συγγενής του απόψε — και τον έψελνε με τις ώρες.

Γιατί δεν θές να γίνης ένας χρήσιμος άνθρωπος; τού έλεγε. Τα γράμματα τά τό σχολείο, ούτε νά τ' άκούσης δέ θές. "Ένας άχρηστος στην κοινωνία, ένας άχρηστος γιά τον ίδιο τον έαυτό σου...

"Ο Γιαννάκης κατέβαζε τό κεφάλι και τον άκουγε. Μά την ίδια ώρα ό νούς του ταξίδευε. Στα λειβάδια και στις βουνοπλαγιές, στο δάσος με τό όμορφα σκιερά δέντρα και τις φωλιές των πουλιών, στο παιχνίδι και στην ξεγνοιασιά. "Όσο γιά τό σχολείο του, χάλαιγε τό κέφι του άμα τό θυμόταν. Καί καλά τώρα που τύχαιναν οί διακοπές, σε λίγες μέρες που θα ξανάνοινε, με τί καρδιά θα κλεινόταν μέσα στους τέσσερους τοίχους της τάξης του και θα καρφώνόταν στο στενόχωρο θρανίο του;

ΑΠΟΨΕ ο Γιαννάκης είχε φύγει νωρίς από τό σπίτι. Τόν είχε κατσαδιάσει γι' άλλη μιá φορά η μητέρα του, τόν ξανάχε πει "άχρηστος". Πού νά έχη κέφια ο Γιαννάκης να χαρή την όμορφη μέρα. Τό όμορφο χωριό τους ήταν χτισμένο άπάνω σ' ένα ύψωμα, που μέσ' από λειβάδια κι' από κρημνά φαράγγια οδηγούσε στις χιονοσκεπαστες κορφές του αντίκρυ βουνού. Ήταν μιá μαγεψία να βρεθής κανείς εκεί πάνω. "Ο ουρανός φαινόταν ν' άγγίζει σχεδόν την κορφή του βουνού. Τόν ένοιωθες τόσο κοντά σου, πιό κοντά από την άστραφτερή όχθη του ποταμού που κυλούσε κάτω, χαμηλά στη πεδιάδα — κι' ωστόσο αυτός ο ουρανός ήταν μακριά, πολύ μακριά... "Άκεφος καθώς ήταν ο Γιαννάκης κι' έτοιμος να τσακωθή εκείνη την ώρα μ' όλο τον κόσμο, πήρε την άνηφοριά, τό δρόμο που οδηγούσε στα "λημέρια" του. Μακριά από τους ανθρώπους που τον μάλωναν και τόν βασανίζουν — ο Γιαννάκης, άν τόν ρωτούσες, πίστευε πως τόν μάλωναν γιά τό... κακό του — και πιό κοντά στο βουνό, πιό κοντά και στο Θεό! "Εκεί δεν υπήρχαν άνθρωποι γιά να τόν μάλουν, εκεί ήταν η άπέραντη γαλήνη.

Περπατώντας ο Γιαννάκης, ξανάβρισκε σιγά - σιγά τό κέφι του. "Εβγαλε την άνηφοριά, σχεδόν χωρίς να τό καταλάβη. Σε λίγο βρισκόταν εκεί όπου τό δάσος άρχιζε σαν ένας πυκνός, καταπράσινος τοίχος. Βρήκε τό άγαπημένο του βραχάκι, εκεί όπου καθόταν να ξεκουραστή και να βυθιστή στις όνειροπολήσεις του. Αυτό τό βραχάκι — που ήταν σαν ένα μικρό πλάτωμα — μπορούσε να τό χρησιμοποιή και γιά προσκεφάλι. Μπορούσε να ξεπλύνει με όλη του την ήσυχία και κοιτάζοντας τόν ουρανό, να άνειρεύεται με όρθάνοιχτα μάτια.

Τό ίδιο έκανε κι' απόψε. Ξάπλωσε και βυθίστηκε στα όνειρά του. Τώρα είχε ξαναβρή τό κέφι του. Τόν λέγαν "άχρηστος". Καί δεν πάει να τόν λέγαν... ούτε πού τό σκεπτόταν πιά. Γιατί εδώ που τό λέμε ο Γιαννάκης ήταν και λίγο... φιλόσοφος, και δεν χαλούσε εύκολα την καρδιά του.

ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕ τότε πέρασε η ώρα. "Όταν σηκώθηκε από τό βραχάκι του και ξαναπήρε τό δρόμο της επίστροφής, ο ήλιος έγεμνε πιά στη δύση του. Σάν έφτασε στο σταυροδρόμι, εκεί που θάπρεπε να διαλέξη τόν δικό του δρόμο — τό δρόμο που βαδίζαζε στο σπίτι του — άργοπόρησε λιγάκι. "Όποτε θάπρεπε να γυρίση στο σπίτι... Θά τόν περίμεναν οί αγελάδες γιά να τις άρμέξη, θά τόν περίμενε κι' η μητέρα του γιά να τόν κατσαδιάσει. "Ανόμεντα ο Γιαννάκης άρχισε να προχωρή — να γυρίση στο σπίτι του. Δεν είχε όμως προχωρήσει μήτε είκοσι μέτρα κι' άξαφνα θυμήθηκε, πως αν έπαιρθε τό μονοπάτι κατά τα δεξιά, αυτό θά τόν έδωζε στο σπίτι του φίλου του τού Μιχαλάκη. Καλύτερα να πήγαινε εκεί, παρά να γύριζε τόσο... νωρίς στο σπίτι — κι' όσο σκεπτόταν πως οί αγελάδες τόν περίμεναν γιά να τις άρμέξη...

Σε λίγο βρισκόταν μπροστά στο σπίτι του φίλου του. Νάτος κι' ο ίδιος ο Μιχαλάκης, στο προαύλι καθισμένος στο σκαμνί του, μπροστά σ' ένα τραπέζακι που έμοιαζε με θρανίο. Ήταν σκυμμένος πάνω σ' ένα γαλάζιο τετράδιο κι' έγραφε. "Ο Γιαννάκης κούνησε με λύπη τό κεφάλι του. Ποιά η ανάγκη να κουράζεται με τό γράψιμο, μιá και δεν ήταν υποχρεωμένος να πηγαίνει σχολείο; Αυτό ήταν κάτι που ο Γιαννάκης δέ μπορούσε να τό καταλάβη.

"Ο Μιχαλάκης, ύστερα από ένα πέσιμο που τού είχε τύχει όταν ήταν ακόμα μωρό, είχε άπομεινε άνάπηρος στα πόδια. Οί γονείς του ύπόφερον σιωπηλά τόν πόνο τους. "Υστερα η δουλειά, ο δυνατός μόχθος γιά τό καθημερινό, δεν τούς άφηνε καιρό να μιλούν γιά τη δυστυχία τους.)

— Γεια σου, Γιαννάκη, τού έγνεψε μόλις τόν είδε ο φίλος του.

— Τι γράφεις αυτό, Μιχαλάκη; διάστηκε να τόν ρωτήσει ο Γιαννάκης, χωρίς ν' άπαντήσει στο χαιρετισμό του.

— Κοίτα, Γιαννάκη, φώναξε ο μικρός άνάπηρος και τά μάτια του έλαμψαν από χαρά, έμαθα όλόκληρη την "Άλφαβήτα"!

"Όταν βρίσκες καιρό η κητέρα μου, μου δείχνει από λίγα γράμματα κι' ύστερα τά μελετώ μοναχός μου γιάτί...

— Έδώ ο Μιχαλάκης σ'αματήσε.

— Γιατί δεν μπορείς να πιάς στο σχολείο, άποτελειώσε τη μισοτελειωμένη φράση τού φίλου του ο Γιαννάκης.

"Ο Μιχαλάκης κούνησε γι' άπάντηση μελαγχολικά τό κεφάλι.

— "Όχι, παράτα με και σύ με τό σχολείο σου, ξέσπασε τότε ο Γιαννάκης. Δεν έρω τί όμορφιά τού βρίσκεις, συνέχισε, σά νά ζητούσε μιá δικαιολογία γιά την... άγάπη που έτρεφε ο ίδιος γιά τό σχολείο και τά μαθήματα.

— "Ό! εγώ θά ήμουν, πολύ εύτυχισμένος αν μπορούσα νά πηγαίνω στο σχολείο, άποκρίθηκε με σιγανή μ' θλιμμένη φωνή ο άλλος. Κατά σβαίνεις, είμαι νη μόνος μου εδώ πέρα... "Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου, δεν τών μέρας μου κι' η μητέρα μου, όλη την ώρα νει καιρός να μού κρατή όλη την ώρα συντροφιά. Με βιάζουν στην αλή όταν έχει ήλιο κι' ύστερα ξαναγυρίζουν στη δουλειά τους...

"Ο Γιαννάκης σαρκώθηκε... Νάι, είχε δικίο ο Μιχαλάκης. Γιατί θά πρέπει να είναι πολύ άσχημο να μ' μπορείς να περπατάς και να τρέχης μοναχός σου, αλλά να είσαι ύποχρεωμένος να περιμένεις να ρθής κάποιος γιά να σε βοηθήσει.

— Σε λίγο ξανανοίγει τό σχολείο, δεν είν' έτσι, Γιαννάκη;

Τόν ρωτούσε τώρα ο Μιχαλάκης. Μά την ίδια στιγμή ο Γιαννάκης θυμήθηκε πως η ώρα περνούσε και θάπρεπε να βρίσκει κιόλας στο... κρεβάτι του. Τί παράξενο, αλήθεια, ο καημένος ο Μιχαλά-

κης, καρφωμένος όπως ήταν άπάνω στο σκαμνί του, να νοσταλγή τόσο τό σχολείο — τό σχολείο που δεν είχε αξιω- ή, ο δύστυχος, να τό γνωρίση! — ενώ αυτός, ο Γιαννάκης, που είχε τά πόδια του κατάργερα - να συλλογίζεται με τόση στενοχώρια πως όπου νάταν θά τελειωναν οί διακοπές και θά ξαναρχίζαν τά μαθήματα... Κι' όχι μόνο αυτό, ο Γιαννάκης ήταν βέβαιος πως ο φίλος του θά τόν ζήλευε πού ήταν άναγκασμένος να δόσκη τις αγελάδες και να μαζεύη τ' αυγά απ' τό κοτέτσι...

"Αχ, δεν θά τόν κολλούσε απόψε ύπνος τό φίλο μας τού Γιαννάκη! "Όλη τη νύχτα θά συλλογίζόταν τό Μιχαλάκη. Τό ρολόγι της έκκλησίας χτύπησε από μακριά άργά - άργά δέκα φορές. Ούφ, ο Γιαννάκης τίναξε άποφασιστικά πρós τά πίσω τό κεφάλι του. Ζητούσε να διώξη όλες αυτές τις στενοχώρες σκέψεις από τό μυαλό του, που απόψε είχαν γίνει μικρά παράξενα ανθρώπακια κι' είχαν στήσει γύρω του χορό και γελούσαν μ' ένα παράξενο — μά τί παράξενο! — γέλιο...

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ - πρώτη μέρα που ξαναπήγε στο σχολείο ο Γιαννάκης έκασε στο θρανίο του γεμάτος συλλογή. Είχε άνοίξει μπροστά του τό βιβλίο, μ' τά γράμματα πηδούσαν από τίς σελίδες του κι' ο ίδιος ο Γιαννάκης... ταξίδευε.

— Πώς τά πέρασες στίς διακοπές, τόν ρώτησε ο Γιάκωβος, που καθόταν πλάι του στο ίδιο θρανίο.

— Ούφ, παράτα με και σύ, τού άποκρίθηκε νευριασμένος ο Γιαννάκης.

— "Ελα, ντέ... Δεν σ' είπαμε και καμπούρη...

"Αμέσως ο Γιαννάκης ήρθε στα συγκαλά του.

— Με συγχωρείς, είπε στο συμμαθητή του, μά, νά... ξέρεις, ο Μιχαλάκης...

— Έδώ σταμάτησε. "Η όψη του σκοτεινίασε ξαφνικά. Μπροστά του ήταν κρεμασμένος στον τοίχο ο μαυροπίνακας. Μά ο Γιαννάκης αντί γιά μαυροπίνακα έβλεπε αντίκρυ του ένα δυστυχισμένο άνάπηρο παιδί, που καρφωμένο πάνω σ' ένα σκαμνί, μπροστά σ' ένα τραπέζακι που έμοιαζε με θρανίο, έσκυβε όλη την ώρα πάνω σ' ένα τετράδιο κι' έγραφε, έγραφε όλοένα... Καί πού και πού, σταματούσε τό γράψιμο, σή κωνε τό κεφάλι απ' τό τετράδιο, κοιτάζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο παράπονο τό Γιαννάκι, και τού έλεγε: — μόνος αυτός, ο Γιαννάκης, μπορούσε να καταλάβη τί τού έλεγε: "Αχ, εγώ θά ήμουν πολύ εύτυχισμένος αν μπορούσα να πηγαίνω στο σχολείο...

— Τι τρέχει με τό Μιχαλάκη; άκουσε να τόν ρωτή ο Γιάκωβος.

— Ξέρεις, θάθελε νάρθη κι' αυτός στο σχολείο...

— Καί γιάτί δεν έρχεται;

— Μά δεν ξέρεις...

"Ο Γιάκωβος χαμήλωσε ντροπισμένος τό κεφάλι. Αλήθεια, πως τό είχε ξεχάσει, ότι δεν είχε πόδια γιά να πάη στο σχολείο ο φτωχός ο Μιχαλάκης;

— Ξέρεις, σκέφτηκε...

— Έκανε την ίδια στιγμή ο Γιαννάκης.

— Σάν τί;

— Νά... έμεις οί δυό θά μπορούσαμε να τόν κουβαλάμε κάθε πρωί στο σχολείο. Κι' άμα σκολνάζει, να τόν γυρίζουμε σπίτι του. Ξέρεις, δεν κάθεται και πολύ μακριά ο Μιχαλάκης...

— Ούτε μισή ώρα δρόμος. Θά πούμε τού πατέρα του να τό φτιάξη μιá σανιδούλα σαν κάθισμα, θά την άκουμπάμε στα μπράτσα μας κι' άπάνω στη σανίδα θά κάθεται ο Μιχαλάκης.

"Η φωνή τού δασκάλου τούς σταμάτησε στη μέση.

— "Ε, σεις οί δυό, τί ψέλνετε αυτού κάτω τόσο ώρα...

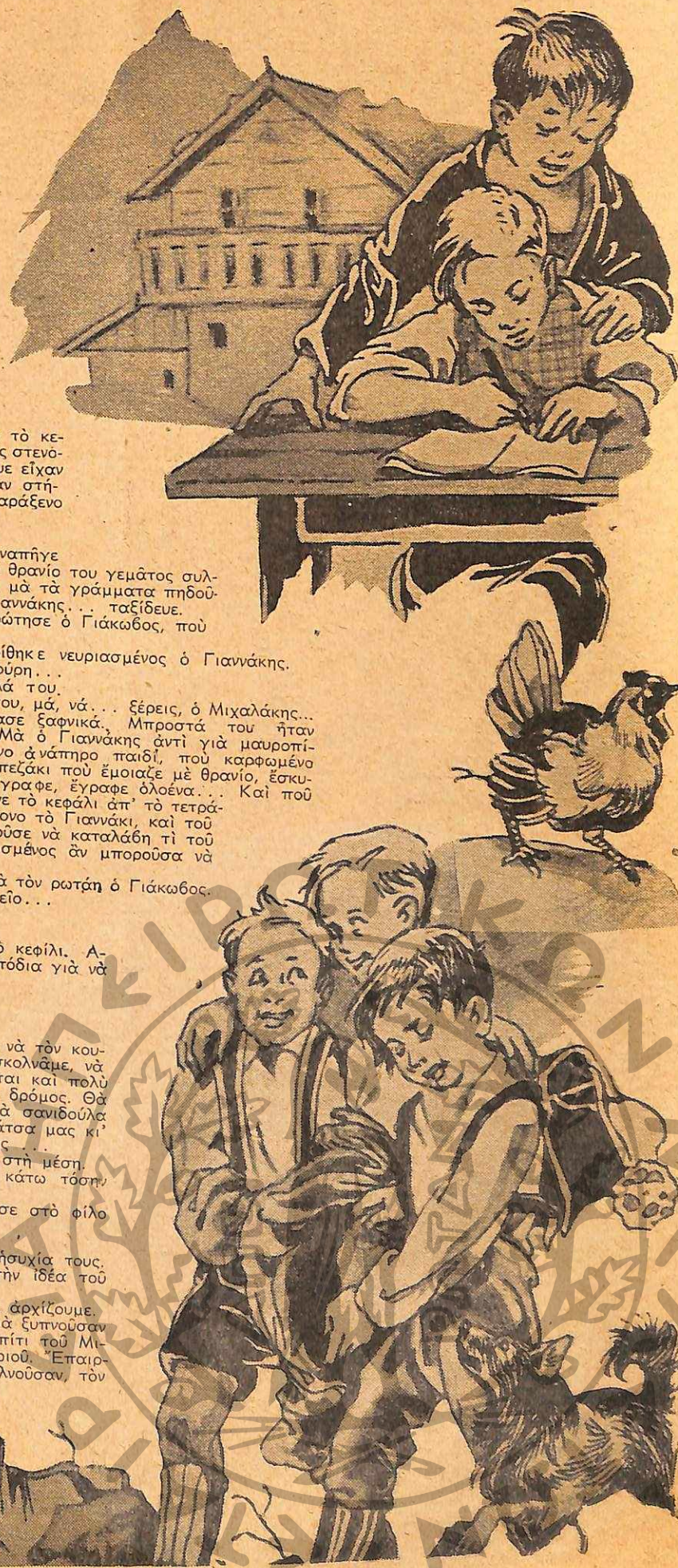
— Θά τά πούμε στο διάλειμμα, ψιθύρισε στο φίλο του ο Γιαννάκης.

ΣΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ τά είπαν με την ήσυχία τους.

"Ο Γιάκωβος ένθουσιαστηκε από την ιδέα τού φίλου του.

— Έν τάξει, τού είπε, απ' αύριο κιόλας άρχίζουμε. Αυτό και έγινε. Κάθε πρωί τά δυό παιδιά έμπνούναν μισή ώρα πριν από τό κανονικό — τό σπίτι τού Μιχαλάκη ήταν από τά πιό άκριανά τού χωριού. "Επαιρναν τό φίλο τους στα χέρια, κι' άμα σκολνούσαν, τόν ξαναγύριζαν στο σπίτι του.

"Ετσι, κανένας πιά δεν θά μπορούσε να ξαναπή τό φίλο μας "άχρηστο". Γιατί ποίο παιδί θά πρόφταινε να πηγαίνει στο σχολείο του, να φυλάη τις αγελάδες και να τις άρμέγει, και πάνω απ' όλα να προσφέρη τά δυό γερά του πόδια σ' ένα παιδί που δεν μπορούσε να πάη με τά δικά του; (Διασκευή Α. Κ. Τ.)

Το γκρίζο στρουθοκαμηλάκι

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' ένα καιρό, πέρα εκεί στην έρημο της Αφρικής, βρέθηκε ένα πελώριο αυγό, που το κλωσούσε ο ήλιος με τις καφετέρες ακτίνες του.

Αυτό το αυγό το είχε γεννήσει μια στρουθοκάμηλος είχε αρχίσει κιόλας να το κλωσά, μια κάποια μέρα έπεσε, ή φτωχιά, στην παγίδα ενός κυνηγού. Κι' από τότε δεν ξανακούστηκε να μιλούν γι' αυτή και το αυγό απόμεινε όρφανό, κάτω από τον καυτερό αφρικανικό ήλιο.

Όταν έφτασε η ώρα του, το αυγό έσπασε και βγήκε από μέσα ένα μικρό στρουθοκαμηλάκι, ολόγκριζο κι' αναμάλιασμένο. Κοίταξε τριγύρω του για να γνωρίσει την οικογένειά του, γρήγορα όμως κατάλαβε πως ήταν ολόμοναχο μέσα σε κείνη την έρημιά. Φανταστήτη την έκπληξή του και τον τρόμο του...

—Όστόσο, θάπρεπε να έχω κι' εγώ μια μανούλα, αναλογίστηκε. Δεν έχω βέβαια πείρα, μοντεύω όμως πως όλα τα γκριζά στρουθοκαμηλάκια έχουν το καθένα από μια μανούλα. Πρέπει ν' αναζητήσω κι' εγώ τη δικιά μου. Μα πού είναι; πού είναι;

Κι' άμέσως άρχισε να περπατά, με αδέξια ακόμα δάματα, ενώ τέντωνε όλη την ώρα το λαιμό, κοιτώντας γεμάτο περιέργεια δεξιά κι' αριστερά.

Σε λίγο αντίκρινε ένα πανύψηλο δέντρο και μια καμηλοπάρδαλη, που έχοντας χωμένο το κεφάλι στο φύλλωμά του, έπαιρνε το πρόγευμά της.

—Καλημέρα σας, κυρία, τη χαιρέτησε ευγενέστατα το στρουθοκαμηλάκι μας. Θα θέλατε να γίνετε μητέρα μου;

Η καμηλοπάρδαλη σάστισε άπ' αυτή την αναπάντεχη ερώτηση και λίγο έλειψε να στραβοκαταπιή. Όστόσο χαμήλωσε τον μακρύ λαιμό της κατά το στρουθοκαμηλάκι και το μυρίστηκε. Αφων, σαν όλες τις αδελφές της, δεν μπόρεσε να του αποκριθή, όλα όμως τα ζώα καταλαβαίνουν τι θέλει να πη μια καμηλοπάρδαλη από τον τρόπο που κουνάει τ' αυτιά της.

—Ευχαρίστω θά το δεχόμουν, του αποκρίθηκε με τον δικό της τρόπο, αν είχες τουλάχιστον φτερά. Γιατί θα ήταν άστειο για μια καμηλοπάρδαλη να έχη ένα μωρό χωρίς φτερά. Καλύτερα να ζητήσεις αλλού τη μητέρα σου, μωρό μου.

—Νομίζετε πως θά τη βρω;
—Η καμηλοπάρδαλη άρχισε να θυμώνει. —Αντε τώρα πήγαινε, του είπε — κούνησε δηλαδή τ' αυτιά της — και μου κόβεις την όρεξη...

Λυπημένο το στρουθοκαμηλάκι συνέχισε το δρόμο του. Περπατώντας έτρωγε ό,τι έβρισκε μπροστά του. Ή πείνα της καμηλοπάρδαλης του είχε ανοίξει την όρεξη.

Κατά το βράδυ άκουσε το γαύγισμα ενός τσακαλιού. Το στρουθοκαμηλάκι έτρεξε κατά το μέρος από όπου είχε άκουσει το γαύγισμα και μόλις αντίκρινε το τσακάλι διάσπασε να κάνη και σ' αυτό την πρότασή του.

—Ν' αποκτήσω οικογένεια; έκανε τρίζοντας τα δόντια του το τσακάλι. Είμαστε πού είμαστε πολλοί

και το φαί δεν φτάνει ούτε για λίγους. Και ξέρω τι θέλει να φάη ένα στρουθοκαμηλάκι ακόμα κι' αν έχη βγει μόλις από τ' αυγό. Δίνε του λοιπόν, φιλαράκο, για να μην έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα...

Περπατώντας, αναλογιζόταν τη θέση του. Όλα τα ζώα, όπως και οι άνθρωποι, έχουν όλα από μια μητέρα. Το στρουθοκαμηλάκι μας δεν μπορούσε να έχη για μητέρα του τον... ήλιο, επειδή εκείνος το είχε ζεστάνει με τις καυτερές ακτίνες του. Κι' ύστερα δεν είχε φτερά για να πετάξη ψηλά στον ουρανό και να τον βρή...

Το στρουθοκαμηλάκι δεν περίμενε να του το πουν δεύτερη φορά και το έβαλε στα πόδια. Για να περάσει τη νύχτα του, άνοιξε μια τρύπα στην άμμο και χώθηκε μέσα. Μόλις ξημέρωσε, συνέχισε το δρόμο του.

Η έρημος υποχωρούσε σιγά-σιγά, δίνοντας τη θέση της σε άπεραντες έκτασεις από ξερά χόρτα. Το στρουθοκαμηλάκι ανάπτυωσε σε λίγο ένα ζέβρο που έδωσε.

—Καλημέρα σας, κύριε, του είπε με όλη του την ευγένεια. Μήπως θέλετε να γίνετε πατέρας μου;

—Όχι, του αποκρίθηκε ο ζέβρος. Δεν αγαπώ τα παιδιά, κι' ακόμα πιο πολύ όταν δεν έχουν ραβδώσεις με κορμιά τους.

Λίγο παρακάτω ο φίλος μας βρήκε μια μαϊμού.

—Πώς μπορείς να γίνης το μαϊμουδάκι μου, του είπε η μαϊμού, αφού δεν έχεις ούτε ένα χέρι;

—Μά έχω φτερά, τόλμησε να της αποκριθή το στρουθοκαμηλάκι μας.

—Και μπορείς να πετάς μ' αυτά τα φτερά σου.

—Μμ... όχι...

—Βλέπεις, λοιπόν; Αφού δεν έχεις φτερά, πώς θα μπορούσες να σκαρφαλώνης στα δέντρα; Ούτε χέρια έχεις, ούτε ούρα, μήτε χρήσιμα φτερά...

Το στρουθοκαμηλάκι απομακρύνθηκε σκύβοντας το κεφάλι του, ώσπου έφτασε στην όχθη ενός ποταμού. Εκεί σταμάτησε για να σκεφθή. Η έρημος είχε πια εξαφανιστή. Έδώ έβλεπες δέντρα και κάθε είδους βλάστηση. Αλλά το στρουθοκαμηλάκι μας είχε θυσιάσει στis σκέψεις του.

—Ε, φιλαράκο, τι συλλογίζεσαι;

—Άκουσε κοντά του μια βαρεία φωνή.

Το στρουθοκαμηλάκι μας ξαφνιάστηκε. Και την ίδια στιγμή είδε να ξεπροβάλλη μέσ' από το νερό ένα μεγάλο ζώο, που έμοιαζε με κορμό από δέντρο. Μόνο που τούτος ο κορμός του δέντρου είχε ένα σωρό κοφτερά δόντια.

—Είμαι ένα γκριζό στρουθοκαμηλάκι που γυρεύει να

βρή μια οικογένεια, από κρίθηκε ο φίλος μας.

—Πλησίασε, μικρούλη μου, του είπε τότε κι' ο κροκοδείλος έμενε αυτός ήταν ο «κορμός του δέντρου» που έβγαζε νερό από το νερό. Έγώ θα γίνω η οικογένειά σου και το σπίτι σου — κι' άνοιξε ακόμα πιο πολύ το φοβερό του στόμα.

Ανύποπτο το στρουθοκαμηλάκι προχώρησε. Μα την ίδια στιγμή ακούστηκε μια πιστολιά κι' ο κροκοδείλος έμενε στον τόπο. Ένας λευκός άνθρωπος πλησίασε. Ήταν ένας κυνηγός, που παγίδευε στρουθοκάμηλες. Έπιασε και το στρουθοκαμηλάκι μας και τόκλεισε σε μια μάντρα, μαζί με τις άλλες.

Εκεί μέσα ο φίλος μας είδε μια στρουθοκάμηλο που έστρεφε μελαγχολική σε μια γωνιά.

—Καλημέρα σας, της είπε. Θέλετε να γίνετε μητέρα μου;

—Από πού βγήκες του λόγου σου, το ρώτησε περιέργη εκείνη.

—Από ένα μεγάλο άσπρο αυγό, που το ζέσταινε και το κλωσούσε ο ήλιος.

—Είναι δυνατό; ξεφώνησε η μεγάλη στρουθοκάμηλος. Με πιάσαν την ώρα που κλωσούσα το αυγό μου. Εσύ, λοιπόν, είσαι το γκριζό στρουθοκαμηλάκι μου; —Εγώ είμαι, μανούλα.

—Ετσι το γκριζό στρουθοκαμηλάκι ξαναβρήκε την χαμένη μητέρα του.

